

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/384/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1712207751
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Floreková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1712207751.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: BL Telecom debt, s.r.o., Bratislava, Šoltésovej 14, IČO : 45 535 108, zastúpená SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., Bratislava, Šoltésovej 14, proti odporkyni: T. J., J. J., S. Y. XX, zastúpená opatrovníčkou D. L., D. P. Okresného D. G., za účasti Združenia na ochranu spotrebiteľov Obrana, Košice, Park Angelinum 2, IČO : 42 326 923, zastúpeného Mgr. Petrom Masarovičom, advokátom, Košice, Park Angelinum 2, ako vedľajšieho účastníka na strane odporkyne, o zaplatenie 669,64 € s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 8. 6. 2015 č.k. 8C 82/2014 - 76, v pomere hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne **p o t v r d z u j e**.
Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Uvedeným rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 88,75 € s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 36 € od 6. 6. 2009 do zaplatenia, ďalej 9 % ročne zo sumy 25,11 € od 6. 7. 2009 do zaplatenia, ďalej 9 % ročne zo sumy 25,98 € od 6. 8. 2009 do zaplatenia, ako aj 9 % ročne zo sumy 1,66 € od 6. 9. 2009 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. návrh navrhovateľa v časti o zaplatenie sumy 580,89 € s príslušenstvom titulom zmluvnej pokuty zamietol. Vo veci samej odôvodnil svoje rozhodnutie poukazom na to, že odporkyňa uzavrela s právnym predchodcom navrhovateľa Zmluvu o pripojení podľa zákona o elektronických komunikáciách, na základe ktorej mohla využívať program 20+20 viac, následne tiež program 55/110) Viac. Odporkyňa navrhovateľovi riadne a včas neuhradila cenu za poskytnuté služby za obdobie jún 2009 až august 2009, čím porušila svoje zmluvné povinnosti. Po právnej stránke svoje rozhodnutie vo vyhovujúcom výroku odôvodnil ust. § 488, § 491 ods. 1, § 517 ods. 2 Obč. zák., ako aj ust. § 43 ods. 1, § 42 ods. 1 písm.a/ zákona č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách a ust. § 10 c) nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. V zamietajúcej časti svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zmluvná podmienka, ktorá upravuje povinnosť odporkyne uhradiť zmluvnú pokutu, bola opakovane všeobecnými súdmi v SR vyhlásená za neprijateľnú, táto nebola individuálne dojednaná. Súd nemal za preukázané z obsahu zmluvy, v akej výške bola zmluvná pokuta dohodnutá, t.j. aká bola cena zľavneného mobilného telefónu a tiež nebolo medzi účastníkmi dohodnuté, že pre prípad nedodržania zmluvných podmienok môže právny predchodca navrhovateľa žiadať kúpnu cenu mobilného telefónu. Súd prvého stupňa mal preukázané iba, že právny predchodca navrhovateľa vystavil faktúru označenú ako zmluvná pokuta vo výške 580,89 €. S poukazom na ust. § 53 ods. 1, § 53a ods. 1, § 53 ods. 4 písm.k/, § 53 ods. 5, § 544 ods. 1, 2, § 545a Obč. zák. Návrh navrhovateľa preto v tejto časti zamietol. Pripustil vstup vedľajšieho účastníka na strane odporkyne do konania, keď dospel k záveru, že pre vstup vedľajšieho účastníka do konania na strane odporkyne sú splnené všetky zákonné podmienky (o tejto otázke rozhodoval súd prvého stupňa z dôvodu, že navrhovateľ vstup vedľajšieho účastníka do konania namietal).

O trovách konania rozhodol tak, že odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania nepriznal. Uviedol, že o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p., keďže dospel

k záveru, že navrhovateľ bol úspešný v časti zaplatenia sumy 88,75 €, t.j. 13 % a odporkyňa v časti zaplatenia sumy 580,89 €, t.j. 86,70 %. Potom v zmysle rozdelenia náhrady trov konania by mal navrhovateľ uhradiť odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania vo výške 73,70 %. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že vedľajší účastník na strane odporkyne si uplatnil trovy právneho zastúpenia vo výške 92,44 €; ich náhradu však vedľajšiemu účastníkovi nepriznal, nakoľko dospel k záveru, že tieto trovy neboli potrebné na účelné bránenie práva. Prvostupňový súd v tejto súvislosti prihliadal na skutočnosť, že cieľom činnosti vedľajšieho účastníka je aj zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdom konaní ním samým, že vstúpil do množstva obdobných súdnych sporov s obdobným vyjadrením, t.j. tieto majú charakter hromadných podaní. Paušálny vstup vedľajšieho účastníka do konaní, bez ohľadu na stav konania a vôľu spotrebiteľa, navyše so zastúpením advokátom, iba zbytočne navyšuje trovy konania. Svoj právny názor podporil poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. 6. 2014, sp. zn. 6 MCdo 9/2013.

Uvedený rozsudok napadol v zákonnej lehote odvolaním vedľajší účastník na strane odporkyne; jeho odvolanie smerovalo proti výroku rozsudku, ktorým mu prvostupňový súd nepriznal náhradu trov konania. V ním napadnutej časti žiadal vedľajší účastník na strane odporkyne rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a zaviazat' navrhovateľa povinnosťou nahradiť mu trovy konania vo výške 92,44 € a zároveň mu zaplatiť aj trovy odvolacieho konania vo výške 17,19 €, za jeden úkon právnej služby - odvolanie čo do trov konania, t.j. 8,80 € (1-ica zo 16,60 €) a režijný paušál 8,39 €. Pri výpočte trov právneho zastúpenia vychádzal právny zástupca vedľajšieho účastníka pri vyúčtovaní trov z tarifnej hodnoty sporu 88,75 €.

Vedľajší účastník v odvolaní poukazoval na to, že v jeho písomnom podaní, ktorým zahlásil vstup do konania, oznámil, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane odporkyne len v jeho časti, týkajúcej sa uloženia povinnosti odporkyni zaplatiť zmluvnú pokutu 580,89 €, v ktorej časti súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol, keď sa stotožnil s právnym názorom prezentovaným vedľajším účastníkom v jeho písomnom vyjadrení zo dňa 21. 8. 2014. Pokiaľ prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku poukazoval na to, že v spisovom materiáli sa nenachádza Dodatok k zmluve, na ktorý vedľajší účastník poukazoval vo svojom vyjadrení, čo malo byť dôkazom hromadnosti jeho podaní, vedľajší účastník uviedol, že tento dodatok navrhovateľ v konaní nepredložil, keď predložil iba zmluvu o pripojení, pričom z praxe má vedľajší účastník za preukázané, že podľa bodu 3 resp. bodu 4 v závislosti od typu zmluvy uplatňuje navrhovateľ podľa Dodatku k Zmluve o pripojení zmluvné pokuty uvedené v tabuľke č. 1 tohto Dodatku, a to pre prípady porušenia hociktorej zo zmluvných povinností uvedených v bode 1 Dodatku alebo čl. 3 a čl. 5 Všeobecných podmienok. Súd prvého stupňa tak zjavne rozhodoval o tomto nároku bez toho, aby mal k dispozícii uvedený listinný dôkaz. Argumentoval ďalej tým, že podľa § 93 ods. 4 O.s.p. má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania. V konaní ale bola procesne úspešným účastníkom odporkyňa, ktorá si však žiadne trovy konania neuplatnila. Na základe procesného úspechu odporkyne potom v súlade s ust. § 93 ods. 4 O.s.p. vzniklo vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne právo na náhradu trov konania voči navrhovateľovi, ktorý bol voči navrhovateľovi úspešný v celom rozsahu jeho vstupu do konania. Vedľajší účastník na strane odporkyne zároveň vyjadril presvedčenie, že na jeho vstup do konania postačuje preukázať, že vstupujúci vedľajší účastník je právnická osoba a jej predmet činnosti spočíva v ochrane zákonom stanovených práv, a teda, že výslovný súhlas podporovaného účastníka - v danom prípade odporkyne - so vstupom vedľajšieho účastníka do konania nie je potrebný.

Vedľajší účastník na strane odporkyne ďalej uviedol, že v prejednávanej právnej veci navrhovateľ spojil do návrhu dva skutkovo a právne samostatné nároky - jednak nárok na zaplatenie ceny za poskytnuté služby právnym predchodcom navrhovateľa a ďalej nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, pričom vedľajší účastník vstúpil do konania na podporu spotrebiteľa len v rozsahu, v ktorom boli navrhovateľom porušované spotrebiteľské práva a v tejto časti bol plne úspešný. Aktuálna judikatúra súdov nároky navrhovateľa v časti zmluvných pokút zo zmlúv o pripojení (právneho predchodcu) judikuje ako neprijateľné podmienky spotrebiteľských zmlúv, pričom navrhovateľ tieto v rozpore s § 53a Obč. zák. notoricky protiprávne uplatňuje, čím vedľajší účastník poukazuje na účel a hodnotu jeho vstupu na strane spotrebiteľa do konania. Na druhej strane existuje aj rozhodovacia súdna prax, kde súdy nepristúpili ex offo ku kontrole zmluvných podmienok, či v niektorých prípadoch pripustili moderáciu neprijateľnej a teda absolútne neplatnej zmluvnej podmienky do nároku na náhradu škody. Nemožno teda rozhodovaciu prax súdov paušalizovať a z nej odvodit' neúčelnosť trov vedľajšieho účastníka. Vedľajší účastník svojou činnosťou napĺňa ciele politiky EÚ v oblasti ochrany práv spotrebiteľov, a ako združenie na ochranu spotrebiteľa má právo na advokáta ako aj na náhradu trov konania.

Vedľajší účastník na strane odporkyne argumentoval aj tým, že iné súdy (napr. KS Banská Bystrica, či KS Košice) v iných konaniach konštatovali, že vedľajší účastník koná len sám za seba a v konaní

má samostatné procesné postavenie, vzhľadom k čomu je nutné vychádzať z toho, že vedľajší účastník v konaní, do ktorého vstúpil, bol úspešný v celom rozsahu (zaplatenie zmluvnej pokuty 580,89 € s príslušenstvom) a preto rozhodovanie o trovách konania podľa § 142 ods. 2 O.s.p. nie je správne. S ohľadom na uvedené je vedľajší účastník na strane odporkyne názoru, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, keď mu nepriznal právo na náhradu trov konania. Pokiaľ by sa odvolací súd nestotožnil s argumentáciou vedľajšieho účastníka o aplikácii ust. § 142 ods. 1 O.s.p. na daný prípad, navrhoval vedľajší účastník, aby mu bol priznaný nárok na náhradu trov konania voči navrhovateľovi podľa § 142 ods. 2 O.s.p., t.j. podľa pomerného procesného úspechu odporkyne, na strane ktorej v konaní vystupoval.

Na odvolanie vedľajšieho účastníka sa písomne vyjadril navrhovateľ tak, že navrhol odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Navrhovateľ vo svojom vyjadrení argumentoval absenciou súhlasu hlavného účastníka, na strane ktorého vedľajší účastník chce vystupovať, podľa § 93 ods. 1, 2 O.s.p. potreba súhlasu vyplýva zo samotnej podstaty a účelu vedľajšieho účastníctva. Svoj názor podporil poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 188/2012 zo dňa 5. 2. 2013, v zmysle ktorého „z ustanovenia § 93 O.s.p. nemožno žiadnym spôsobom vyvodiť, že by vedľajší účastník mohol v konaní vystupovať napriek nesúhlasu ním podporovaného účastníka...“ Podľa navrhovateľa účel procesnej pomoci vedľajšieho účastníka hlavnému účastníkovi v sporovom konaní môže byť naplnený, len ak hlavný účastník konania s takýmto vstupom súhlasí. Platí pritom, že v zmysle ust. § 101 ods. 3 O.s.p. „ak súd vyzve účastníka, aby sa vyjadril o určitom návrhu, ktorý sa týka postupu a vedenia konania, môže pripojiť doložku, že ak sa účastník v určitej lehote nevyjadrí, bude sa predpokladať, že nemá námietky.“ Použitie ust. § 101 ods. 3 O.s.p. neprichádza do úvahy v prípade vyjadrenia účastníka konania k vstupu vedľajšieho účastníka do konania, nakoľko by nešlo o vyjadrenie k postupu a vedeniu konania; na uvedenú skutočnosť poukázal Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 188/2012 zo dňa 5. 2. 2013. Pri ignorovaní názoru hlavného účastníka a svojvoľným vstupovaním vedľajšieho účastníka do konania sú mu poskytované citlivé osobné údaje hlavných účastníkov konania, čo môže viesť k porušeniu čl. 19 ods. 2 a 3 Ústavy SR.

Navrhovateľ vo svojom stanovisku poukazoval aj na vládny návrh novely O.s.p., ktorý aj v otázke právnej úpravy vedľajšieho účastníctva reaguje na požiadavky aplikačnej praxe, a to či a za akých podmienok môže do občianskeho súdneho konania ako vedľajší účastník vstúpiť právnická osoba. V ďalšom texte svojho stanoviska navrhovateľ poukazuje na obsah pripravovaných legislatívnych zmien v prípade Občianskeho súdneho poriadku. Dodal, že v konaní, kde vystupuje spotrebiteľ, je jeho ochrana zabezpečená skutočnosťou, že súdy sú povinné prihliadať na mnohé skutočnosti v prospech spotrebiteľa ex offo. Navrhovateľ tiež argumentoval neúčelnosťou uplatnených trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane odporcu. Vzhľadom na skutočnosť, že vedľajší účastník podáva odvolanie len v časti nepriznaných trov právneho zastúpenia, je zrejmé, že v tomto prípade nešlo o ochranu spotrebiteľa a snahu chrániť ho pred vyfakturovanou zmluvnou pokutou. Navyše sám vedľajší účastník neposkytoval ochranu práv odporkyne ako spotrebiteľovi, keďže bol zastúpený advokátom. Navrhovateľ označil trov, ktoré vznikli, za účelové. Podľa jeho názoru ide len o hromadný vstup združení na ochranu spotrebiteľa ako vedľajšieho účastníka do súdnych konaní, pričom vstupujú do sporov automaticky zastúpené právnym zástupcom bez toho, aby vopred vedeli o konkrétnych okolnostiach sporu. Podľa navrhovateľa je potom otázne, či je účelom vstupu do konaní ochrana spotrebiteľa alebo zisk, ktorý vznikne z priznaných trov konania. Podľa platnej právnej úpravy ako aj rozhodovacej praxe Súdneho dvora Európskej únie (rozsudok Európskeho súdneho dvora in Joined cases C-240/98 to C-244/98 Court of Justice) je sudca všeobecného súdu povinný ex offo prihliadať na nečestné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách, čo zabezpečuje, že spotrebiteľ bude mať vždy účinné právne prostriedky na ochranu svojich práv. Jednotlivé úkony vedľajšieho účastníka preto nie sú potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p.

Odvolací súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 212 ods. 1 O.s.p. (t.j. vo výroku o nepriznaní trov konania vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu vedľajšieho účastníka nemožno priznať úspech. Odvolací súd považuje za potrebné úvodom uviesť, že rozsudok súdu prvého stupňa s výnimkou odvolaním napadnutého výroku týkajúceho sa trov konania nepriznaných vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne, nadobudol právoplatnosť, t.j. je právoplatný aj v časti výroku, ktorým súd prvého stupňa rozhodol o námietke proti vstupu vedľajšieho účastníka do konania, vznesenej navrhovateľom, a to tak, že tento vstup pripustil; rozhodnutie súdu prvého stupňa nebolo v tejto časti napadnuté odvolaním. Keďže rozhodnutie prvostupňového súdu v otázke pripustenia vstupu vedľajšieho účastníka do konania za týchto okolností nemožno podrobiť prieskumu zo strany odvolacieho súdu, odvolací súd nepovažuje za nutné zaoberať sa širšie otázkou prípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka do konania

na strane odporkyne v prejednávanej právnej veci, nakoľko by tieto úvahy za daného stavu vecí na vstup vedľajšieho účastníka už nemali žiadny dosah. Odvolací súd len na okraj poznamenáva, že argumentáciu navrhovateľa v otázke nesplnenia zákonných podmienok vstupu vedľajšieho účastníka do konania, založenej na chýbajúcom súhlase hlavného účastníka - v danom prípade odporkyne - so vstupom vedľajšieho účastníka do konania, považuje za plne opodstatnenú. V tejto otázke súdna prax prešla určitým vývojom (keď nebola jednotná), v konečnom dôsledku sa však ustálila v podobe, v akej bola prezentovaná napr. v už spomínanom uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 188/2012 zo dňa 5. 2. 2013, na ktoré poukazoval vo svojom vyjadrení aj navrhovateľ.

Bez ohľadu na uvedené ale odvolací súd v danej veci musel vychádzať zo skutočnosti, že o vstupe vedľajšieho účastníka na strane odporkyne do konania bolo právoplatne rozhodnuté tak, že súd prvého stupňa tento vstup pripustil. Odvolací súd považuje za daných okolností za správne, keď súd prvého stupňa o trovách konania rozhodoval podľa ust. § 142 ods. 2 O.s.p. (t.j. z hľadiska čiastočného úspechu účastníkov konania vo veci), pričom správne zistil pomer úspechu navrhovateľa a odporkyne (hlavných účastníkov konania) v konaní v pomere 13 % ku 86,70 %, čím správne ustálil, že odporkyňa vznikol nárok na náhradu trov konania vo výške 73,70 %. V tomto rozsahu potom mohol vzniknúť nárok na náhradu trov konania (účelne vynaložených) aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne. Odvolací súd sa nestotožňuje s právnym názorom vedľajšieho účastníka o tom, že bol z procesného hľadiska plne úspešný v konaní, keďže vstúpil ako vedľajší účastník do konania len v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty 580,89 € s príslušenstvom, v ktorej časti bol plne úspešný, a teda má za to, že mu patrí náhrada trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník.

V zmysle citovaného ust. § 93 ods. 4 O.s.p. má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Za predpokladu, že účastníkovi konania na strane ktorého vedľajší účastník vystupuje vznikne právo na náhradu trov konania, môže byť náhrada trov konania priznaná aj samotnému vedľajšiemu účastníkovi.

Hoci z ust. § 93 ods. 4 O.s.p. plynie, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník a koná iba sám za seba, nemožno strácať zo zreteľa skutočnosť, že jeho postavenie vedľajšieho účastníka je čiastočne obmedzené postavením účastníka, ktorý je dominus litis. V spore s navrhovateľom bola odporkyňa, nie vedľajší účastník, ktorého účelom účasti v konaní bolo poskytnúť ochranu práv odporkyne ako spotrebiteľovi. Preto pre rozhodnutie o trovách konania aj vedľajšieho účastníka považoval odvolací súd za určujúcu mieru úspechu odporkyne v konaní. Aplikáciu ust. § 142 ods. 2 O.s.p. prvostupňovým súdom tak odvolací súd vyhodnotil ako vecne správnu.

Odvolací súd sa následne vzhľadom na podané odvolanie zo strany vedľajšieho účastníka zameral na to, či obostojí rozhodnutie súdu prvého stupňa o nepriznaní náhrady trov konania, t.j. trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi z dôvodu ich neúčelnosti. Pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania musí súd vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených účastníkom. Účelnosťou je potrebné rozumieť vlastnosť, ktorá sleduje naplnenie cieľa. Opodstatnená je v prípade, že vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Vzhľadom na zmysel ustanovení Občianskeho súdneho poriadku o náhrade trov konania je súd povinný posudzovať účelnosť pri každom úkone právnej služby samostatne.

V predmetnej právnej veci vedľajší účastník resp. právny zástupca vedľajšieho účastníka dňa 7. 4. 2014 spolu s oznámením o vstupe do konania zároveň požiadal súd prvého stupňa o doručenie mu návrhu na začatie konania a jeho príloh a uplatnil si náhradu trov konania (č.l. 42c spisu). Z uvedeného je zrejmé, že v čase vstupu do konania mu predmet sporu ešte nebol známy a len z označenia účastníkov konania usúdil, že ide o spotrebiteľskú vec. Odvolaciemu súdu nie je jasné ako mohol právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonať napr. úkon právnej služby spočívajúci v príprave zastúpenia, keď samotný vedľajší účastník nevedel, do akého konania vstupuje. Len na základe skutočnosti, že odporcom je spotrebiteľ, bez akejkoľvek bližšej vedomosti o predmete a štádiu konania, do ktorého vstupuje, je prakticky nemožné náležite sa pripraviť na zastupovanie v tej ktorej veci. V danom prípade potom nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. V prípade písomného vyjadrenia vedľajší účastník v ňom namietal skutočnosti, na ktoré je sudca všeobecného súdu povinný prihliadať z úradnej povinnosti (všeobecnými súdmi opakovane judikovaná zmluvná podmienka upravujúca povinnosť odporkyne zaplatiť zmluvnú pokutu ako neprijateľnú). Za dôvodný považuje odvolací súd aj argument navrhovateľa, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania.

Odvolací súd prihliadol aj na skutočnosť, že vedľajší účastník vstúpil do konania ako organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu a splnomocnil právneho zástupcu z radov advokátov, hoci zo samotnej podstaty vedľajšieho účastníka vyplýva, že musí byť schopný konať v mene toho, na strane koho vstupuje do konania. Zároveň je odvolaciemu súdu z rozhodovacej činnosti známe, že vedľajší účastník paušálne vstupuje do konaní, v ktorých ako navrhovatelia vystupujú určité subjekty, a to bez ohľadu na stav konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť úkonov vedľajšieho účastníka. Pri rozposielaní oznámení o vstupe do konaní, vyjadrení, ide o identické typizované úkony podľa vzoru, ktoré môžu byť generované aj automatizované, pritom nemožno v každej jednej veci hovoriť o účelnom vynaložení trov právneho zastúpenia. Takéto konanie vedľajšieho účastníka nemožno považovať ani za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ, pre ktorý bolo toto združenie založené. Vyvoláva to skôr dojem, že združenie vstupuje do konaní s cieľom dosiahnuť zárobkovú činnosť právneho zástupcu vedľajšieho účastníka v podobe náhrady trov právneho zastúpenia.

Odvolací súd vo vzťahu k rozhodnutiam iných krajských súdov, na ktoré navrhovateľ vo svojom vyjadrení a vedľajší účastník vo svojom odvolaní poukazujú, uvádza, že nie je viazaný rozhodnutiami iných krajských súdov v obdobných veciach. Aj po oboznámení sa s obsahom týchto rozhodnutí zotrváva na svojom právnom názore, že trovy vedľajšieho účastníka neboli účelne vynaložené, a preto mu nevzniklo právo na ich náhradu.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka je vecne správne, nakoľko vzhľadom na vyššiu mieru úspechu odporkyne v konaní odporkyni a aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne vzniklo právo na náhradu trov podľa § 142 ods. 2 O.s.p. Odporkyni v konaní žiadne trovy nevznikli a trovy uplatnené vedľajším účastníkom neboli účelne vynaloženými trovami, nakoľko úkony, za ktoré si v konaní uplatnil právo na ich náhradu, neboli nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. vedľajší účastník neposkytol odporkyni žiadne služby, ktorých vykonanie by malo akýkoľvek vplyv na rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe ust. § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. V odvolacom konaní úspešnému navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko tento si ich náhradu neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.